

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, Makovického 15, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 109/2008 a Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 31/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2014 doručená sťažnosť A. M., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 109/2008 a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 31/2013 (ďalej aj „namietané konania“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že „bývalá manželka sťažovateľa... podala na Okresnom súde Čadca dňa 6.10.2008 návrh na úplné vylúčenie sťažovateľa z práva užívať byt patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov“.

Sťažovateľ v sťažnosti opisuje chronológiu procesných úkonov okresného súdu, z ktorej vyplýva, že okresný súd rozsudkom z 19. októbra 2012 vo veci samej vyhovel žalobe navrhovateľky.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie a krajský súd o jeho odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Co 31/2013 z 25. septembra 2013 tak, že predmetné rozhodnutie okresného súdu potvrdil a rozhodnutie „vo veci samej nadobudlo právoplatnosť“ 8. novembra 2013.

Sťažovateľ namietal, že „bol v dôsledku preťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn.: 10 C/109/2008 a na Krajskom súde v Žiline vedenom pod sp. zn.: 6Co 31/2013 vylúčený z užívania svojho bytu už od októbra 2008, teda viac ako 5 rokov“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi okresného súdu a krajského súdu v namietaných konaniach porušené bolo.

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti najprv namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 109/2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 31/2013.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už bolo meritórne rozhodnuté pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 184/06, III. ÚS 22/2011, III. ÚS 432/2013).

Zo sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom ešte 19. októbra 2012. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, preto bol spisový materiál predložený krajskému súdu, ktorý následne rozsudkom z 25. septembra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 31/2013 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 109/2008 z 19. októbra 2012 potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 8. novembra 2013, ako to uvádza vo svojej sťažnosti aj sám sťažovateľ.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 432/2013) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd a tiež krajský súd v čase doručenia sťažnosti (3. január 2014) už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania. Tento stav veci viedol preto ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu a krajskému súdu je zjavne neopodstatnená.

Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014